

Zarif Dostum Güner Frik

Prof. Dr. Tarık Minkari

Güner dostum, kibar, nazik, dürüst, mert, alçak gönüllü, yüreği sevgi dolu, üstelik bu sevgisini cömertçe dağıtan, vefakar, dost canlısı bir gönül fatihi idi.

Saf ve temiz dostluğumuzun yaşı yarım yüzyılı geçmişti. Bu öyle bir dostluk idi ki, içinde hasedin, fesadın, art fikrin, çıkarın ve gerilimin zerresi yoktu.

Bu masum, temiz dostluğumuzun anılarını her fırsatta dile getireceğim. Zira biliyorum ki “İnsanlar anıldıkça yaşar”. Hepimizin birer top (futbol) delisi olduğumuz yıllardı, “O” atletizm yapardı. Ben futbolu sevmem. Çünkü oyuncu rakibini kasten sakatlıyor. Boks ferdi spordur ama onu da sevmem; adam rakibini binlerce kişinin gözleri önünde öldürse dövüyor, hatta öldürüyor. Halbuki Güner'cik tek başına koşuyor, koşuyor, bir çizgiye gelince sıçırıyor, sanki havada uçuyor, sonra topuklarının üstüne piste düşüyordu. Kimseyi incitmiyor, kimseyi kırmıyor, kimseyi devirmiyordu.

Derken efendim, 1945 yılında, bir gün, dostum gene sıçradı atladı: tam 14 metre 78 cm. Rekor kırdı, Türkiye şampiyonu oldu. Ne şımardı, ne delirdi ne de devirdi. Ünvanını tevazu içinde taşıdı. İşte sevdiğim Güner bu idi. Gel de alkışlama.

Yıllar geçti, Sevgili Güner, değerli babası Dr. Feridun Frik'in kurmuş olduğu ilaç işinde sabırla çalıştı, olgunlaştı ve sonunda hayırlı bir “HALEF” oldu. Dr. Feridun Frik yalnız işini iyi yapmakla yetinmezdi, O ayrıca ve bilhassa “DİRİM” adındaki dergiyi çıkarmakla gurur duyardı. Dirim Dergisi, yıllarca doktorları hem eğitti hem de onlara tıbbi makaleler yazmak, tebliğler yapmak fırsatını verdi. Güner, bu dergiyi devraldıktan sonra hem yaşattı, hem de kalite ve kantite yönünden geliştirdi, güzelleştirdi. Baskı nefesti, takdim mükemmeldi, içerik her zaman seviyeli ve verimliydi. Bu derginin son forması, ayrıca, bir kültür hazinesi idi, okuyanı aydınlatırdı. Ben bu dergiyi ömür boyu izledim, okudum. Ama son yıllarda, nedense son sayfaya çok takılır olmuştum. Meğer ne kadar dostum varmış. Onların yaprak gibi döküldüklerini öğrendikçe “Vah canım, bak “O” da ölmüş, hayret duymamıştım, Allah rahmet eylesin” derdim. Sonra uzaklara bakar mırıldanırdım: “Er geç bu sayfada bir gün senin de adın çıkacak”.

Şu kaderin cilvesine bakın, ben sıra beklerken, şimdi sevgili dostum Güner için bu dergiyi yazı gönderiyorum.

Ben emekli olduktan sonra, yani 1992'de vurdum kendimi yollara. Bir gün aynaya

Güner Frik'in Anısına

bakarken suretim ile konuştum; “Ahirette seyahat acentesi yok, iyisi mi sen yaşarken şu dünyayı tanı”. Öyle yaptım, beş kıtayı gezdim, istediğim yerlere gittim, istediğim yerleri gördüm ve sonra oturdum onları yazdım, çok sayıda kitap yaptım. Bu kitapları sevgili dostum Güner Frik’e ve Selahattin Badur’a gönderirdim. Onlar lütfeder, yazılarıma DİRİM Dergisi’nde yer verirlerdi. Bu jest beni çok sevindirirdi.

2006 yılının günleri kopup giderken Amazon Nehri’nin içine girdim, 1400 km. yol aldım. Sonra 2007 Şubat ayında Antarktika’ya gittim. Antarktik Peninsula’da gezdim, penguenleri gördüm, eriyen aysbergleri izledim. Bu geziyi de kitap yaptım. Sonra bir gün Güner Frik dostuma teklif ettim: “Ben bu kitabı Frik İlaç firması için yapmak istiyorum onu size hediye ediyorum, kabul eder misiniz?” Güner dostum, sevgili vefakar eşi Fahire Hanım ve güzel asistanı Özge Altay ile birlikte, lütfettiler, evime kadar gelip kitabı teslim aldılar. Kitap çok kısa bir zaman dilimi içinde cidden güzel basıldı (7000 adet) ve meslektaşlarıma dağıtıldı.

İşte bu vesile ile, Güner dostum kitabı okumuş ve sevmiş olmalı ki, bana teklif etti “Bir geziye beni de götür, seninle el ele dolaşmak istiyorum”. Sevindim, hemen aklımdaki programı ilettim “Nisan 2007’de Helsinki, Talin, Riga ve St. Petersburg yapıyoruz, katılmak ister misin?” Güner dostum durdu, yutkundu, kesik kesik istemeyerek konuştu: “Çok isterdim ama Riga bizim önümüzdeki kış programında var, firmalar orada toplanacak. Bir yılda iki kez Riga çok gelir, iyisi mi sen bana başka bir teklif getir.”

Sevgili Güner, artık vakit çok geç. İyisi mi orada huzur içinde bekle, günü gelince sen beni gezdirirsin...